

ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΙΗΤΗ Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗ

Εἶπες : εἶναι κατὰπτωσις ἡ τωρινὴ ζωὴ μου
μὲ τὶς ἀπίθανες ἐλπίδες καὶ τὶς ἀνώφελες
χαρὲς — ποῦ τόσο ταπεινὰ μὲ σέρονουν κι' ἄθελα —
μὰ δὲ μπορῶ μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀντισταθῶ.

Ἔλεπτα εἶν' ἡ ἐγωπάθεια ποῦ δὲν ἀφήνει
νὰ πέσω σὲ σένα ἢ καὶ σὲ ἄλλοινα μπροστά,
κι' ἀφοῦ τοῦ ἐξηγήσω — τὸ πῶς ἔγινε κι' ἤρθα
σὸ σημεῖο αὐτό, σὶ συμβουλή του ν' ἀπογείρω.

ἽΟρθὴ πάλι κι' ἡ σκέψι μου : τί ἄραγε νὰ πῆ
γὰ τὴν κατὰπτωσί μου, ἂν δὲν τὴν καταλάβῃ...
Κι' ὁ νοῦς μου πολὺ χειρότερο ἀκόμη βάζει.
Ἄν δίχως νὰ τὴν αἰστανθῆ ἔξω γι' αὐτὴν μιλήσῃ.

Τὶ φοριχτό, τὸν ἑαυτό μας νὰ δείχνουμε γυμνὸ
στοὺς ξένους ποῦ δὲν τὸν ξέροντε καὶ δὲν τὸν ἐννοοῦνε.

Τ' ΑΡΓΟΣΑΛΕΜΑ

Γιὰ ποιά πανώροχα γιορτὴ στολίζεσαι ψυχὴ μου
κι' ἀποζητᾶς τὰ πειὸ καλὰ μὲς σὴν Περσία μῦθρα
καὶ στέλνεις μέσα βιαστικὰ στοὺς κόλπους τῆς ἐρήμου
γιὰ τὰ πετράδια, τὸ χρυσό, τ' ἀσῆμι καὶ τὴ μπλίρα ;

Ὅσο κι' ἂν θέλω νὰ σκεφθῶ καμμιά χαρὰ δὲ βροίσκω
μὲ τὰ περιλάμπρα φτερά νᾶοθε νὰ μᾶς ἐγγίξῃ
κι' οὔτε σὸ σκουριασμένο πειὰ τῆς ἰκεσίας δίσκο
τὴ μοῖρα νὰ σταμάτησε τὸ νόμισμα νὰ οἷξῃ.

Μ' ἂν κάτι ν' ἀργοσάλεψε νοιώθεις ἀγαπημένη
σὴν τρομερὴ κι' ἀτέλειωτη τοῦ κήπου ἡσυχία,
πρόσεξε μὴ σὲ γέλασαν οἱ Ζέφυροι κορυμμένοι
καὶ σβύσουν οἱ ἐλπίδες σου μὲ τὴ φοριχτὴ τους βία.

Δὲν θάναι τότες πειὸ σκληρὸ τὸ γύρισμα σου πίσω,
καὶ φοβερὸ τὸ γκρέμισμα ποῦ θὰ ζητῶ νὰ χτίσω ;...

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ